

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाका बच्चाहरू मालिक हौ, तिमीले कुनै बाबाको पासमा शरण लिएका छैनौ, बच्चा कहिल्यै पिताको शरणमा जाँदैन ।”

प्रश्न:- कुन कुराको सदा स्मरण भइरह्यो भने मायाले हैरान गर्दैन ?

उत्तर:- हामी बाबाको पासमा आएका छौं । उहाँ हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ तर निराकार हुनुहुन्छ । हामी निराकारी आत्माहरूलाई पढाउने निराकारी बाबा हुनुहुन्छ, यो बुद्धिमा स्मरण रह्यो भने खुसीको पारा चढ्नेछ र फेरि मायाले पनि हैरान गर्ने छैन ।

ओम् शान्ति त्रिमूर्ति बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुभएको छ । त्रिमूर्ति बाबा हुनुहुन्छ नि । तीनैलाई रच्ने उहाँ हुनुभयो सर्वका पिता किनकि सर्वोच्च उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ । बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी उहाँका सन्तान हौं । जसरी बाबा परमधाममा रहनुहुन्छ त्यस्तै हामी आत्माहरू पनि वहाँका निवासी हौं । बाबाले यो पनि सम्झाउनुभएको छ- यो ड्रामा हो, जे हुन्छ त्यो ड्रामामा एकैचोटिहुन्छ । बाबा पनि एकैचोटि पढाउन आउनुहुन्छ । तिमी कुनै शरणागति लिदैनौ । यी अक्षर भक्तिमार्गका हुन्- शरण पडी मै तेरी । बच्चा कहिले पिताको शरणमा पर्छ र ! बच्चाहरू त मालिक हुन्छन् । तिमी बच्चाहरू बाबाको शरणमा परेका छैनौ । बाबाले तिमीलाई आफ्नो बनाउनुभएको छ । बच्चाहरूले बाबालाई आफ्नो बनाएका छन् । तिमी बच्चाहरू बाबालाई बोलाउँछौ नै- बाबा आउनुहोस्, हामीलाई आफ्नो घर लैजानुहोस् अथवा राजाई दिनुहोस् । एक छ शान्तिधाम, दोस्रो छ सुखधाम । सुखधाम हो बाबाको वर्सा र दुःखधाम हो रावणको वर्सा । ५ विकारमा फँसाले दुःख नै दुःख हुन्छ । अब बच्चाहरू जान्दछन्- हामी बाबाको पासमा आएका छौं । उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ तर निराकार हुनुहुन्छ । हामी निराकार आत्माहरूलाई पढाउने पनि निराकार नै हुनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूका पिता । यो सधैं बुद्धिमा स्मरण भइरह्यो भने पनि खुसीको पारा चढ्छ । यो भुल्लाले नै मायाले हैरान गर्छ । अहिले तिमी बाबाको पासमा बसेका छौ, त्यसैले बाबा र वर्सा याद आउँछ । लक्ष्य-उद्देश्य त बुद्धिमा छ नि । याद शिवबाबालाई गर्नु छ । कृष्णलाई याद गर्न त धेरै सहज छ, शिवबाबालाई याद गर्नमा नै मेहनत छ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नुछ । यदि कृष्ण भएको भए उनीमाथि त सबै बलिहार (फिदा) हुन्थे । खास गरेर माताहरूले हामीलाई कृष्ण जस्तो बच्चा मिलोस्, कृष्ण जस्तो पति मिलोस् भनी चाहन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु, तिमीलाई कृष्ण जस्तो बच्चा अथवा पति पनि मिल्नेछ अर्थात् यी जस्तो गुणवान सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण सुख दिने बच्चा अथवा पति तिमीलाई मिल्नेछ । स्वर्ग अथवा कृष्णपुरीमा सुख नै सुख हुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- यहाँ हामी पढ्छौं कृष्णपुरीमा जानको लागि । स्वर्गलाई नै सबैले याद गर्छन् नि । कोही मर्छ भने भन्छन् फलानो स्वर्गवासी भयो, तब त खुसी हुनुपर्छ, ताली बजाउनुपर्छ । नर्कबाट निक्लेर स्वर्गमा गयो- यो त धेरै राम्रो भयो । जब कसैले फलानो स्वर्ग गयो भन्छन् भने उनलाई भन- कहाँबाट गयो ? अवश्य नर्कबाट गयो । यो त धेरै खुसीको कुरा हो । सबैलाई बोलाएर मिठाई खुवाउनुपर्छ । तर यो त बुझ्ने कुरा हो । उनीहरू यस्तो भन्दैनन् २१ जन्मको लागि स्वर्ग गयो । केवल भनिदिन्छन् स्वर्ग गयो । ठीक छ, फेरि उनको आत्मालाई यहाँ किन बोलाउँछन् ? नर्कको भोजन खुवाउन ? नर्कमा त बोलाउनु हुँदैन । यो बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ, हरेक कुरा ज्ञानको छ नि । बाबालाई बोलाउँछन्- हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहोस् भनेर । त्यसैले अवश्य पनि पतित शरीरलाई खतम गर्नु पर्‍यो । सबै मर्नेछन् फेरि को कसको लागि रुनेछन् ? अब तिमीले जान्दछौ- हामी यो शरीर छोडेर आफ्नो घर जानेछौं । अहिले कसरी शरीर छोड्ने यो कोसिस गरिरहेका छौं । यस्तो पुरुषार्थ दुनियाँमा कसैले गर्छ होला !

तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान छ- यो हाम्रो पुरानो शरीर हो । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म पुरानो जुत्तालाई भाडामा लिन्छु । ड्रामामा यो रथ नै निमित्त बनेको छ । यो बदलिन सक्दैन । यिनलाई तिमीले फेरि ५ हजार वर्षपछि देख्नेछौ । ड्रामाको रहस्य सम्भकेका छौ नि । यो सम्झाउने तागत बाबा बाहेक अरू कसैमा पनि छैन । यो पाठशाला बडो अचम्मको छ, यहाँ वृद्धहरूले पनि भन्छन्- हामी भगवान्-भगवती बन्न भगवान्को पाठशालामा पढ्न जान्छौं । अरे, वृद्धहरूले कहिले कहाँ स्कूलमा पढ्छन् र । तिमीलाई कसैले तिमी कहाँ जान्छौ भनेर सोध्यो भने भन- हामी ईश्वरीय विश्व-विद्यालयमा जान्छौं । वहाँ हामी राजयोग सिक्छौं । अक्षर यस्तो सुनाऊ जसले गर्दा उनीहरू चकित होऊन् । वृद्धहरूले पनि भन्छन्- हामी भगवान्को पाठशालामा जान्छौं । यहाँ यो अचम्म छ, हामी भगवान्को पासमा पढ्न जान्छौं । यस्तो अरू कसैले भन्न सक्दैन । भन्नेछन्- निराकार भगवान् फेरि कहाँबाट आउनुभयो ? किनकि उनीहरूले त सम्भन्छन् भगवान् नाम रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ । अहिले तिमी समझले बोल्छौ । हरेक मूर्तिको

कर्तव्यलाई तिमीले जान्दछौ । बुद्धिमा यो पक्का छ— सर्वोच्च शिवबाबा हुनुहुन्छ, जसका हामी सन्तान हौं । फेरि सूक्ष्म वतनवासी ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, तिमी त्यसै भन्दैनौ । तिमीले त भित्रैदेखि जान्दछौ— ब्रह्माद्वारा स्थापना कसरी गर्नुहुन्छ । तिमी बाहेक अरू कसैले पनि जीवन कहानी बताउन सक्दैन । आफ्नै जीवन कहानीलाई पनि जान्दैनन् भने अरूको कसरी जान्दछन् ? तिमीले अहिले सबै कुरा जानिसकेका छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले जे जानेको छु, त्यो तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु । राजाई पनि बाबा बाहेक अरू कसैले दिन सक्दैन । यी लक्ष्मी-नारायणले कुनै लडाईँबाट यो राज्य पाएका होइनन् । वहाँ लडाईँ हुँदैन । यहाँ त कति लडाईँ-भगडा गरिरहन्छन् । कति धेरै मानिस छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई भित्रबाट लाग्नुपर्छ, हामी बाबाबाट दादाद्वारा वर्सा पाइरहेका छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, यस्तो भन्नुहुन्न— जसमा प्रवेश गरेको छु उनलाई पनि याद गर । होइन । भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर । ती संन्यासीहरूले त आफ्नो फोटो नाम सहित दिन्छन् । शिवबाबाको फोटो कसरी निकाल्ने ? बिन्दुमाथि नाम कसरी लेख्ने ! बिन्दुमाथि शिवबाबाको नाम लेख्यौ भने बिन्दुभन्दा पनि नाम ठूलो हुनेछ । बुझ्ने कुरा हो नि । त्यसैले बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ— हामीलाई शिवबाबाले पढाउनुहुन्छ । आत्माले पढ्छ नि । संस्कार आत्माले नै लैजान्छ । अहिले बाबाले आत्मामा संस्कार भर्दै हुनुहुन्छ । उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ । जुन कुरा बाबाले तिमीलाई सिकाउनुहुन्छ त्यो अरूलाई पनि तिमीले सिकाऊ, सृष्टि चक्रलाई याद गर अनि गराऊ । जो गुण उहाँमा छन् ती बच्चाहरूलाई पनि दिनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— म ज्ञानको सागर, सुखको सागर हुँ । तिमीलाई पनि बनाउँछु । तिमीले पनि सबैलाई सुख देऊ । मनसा, वाचा, कर्मणा कसैलाई पनि दुःख नदेऊ । सबैको कानमा यो नै मीठो-मीठो कुरा सुनाऊ— शिवबाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । सबैलाई यो सन्देश दिनु छ— शिवबाबा आउनुभएको छ, उहाँबाट यो वर्सा प्राप्त गरौं । सबैलाई यो सन्देश दिनुपर्छ । अन्त्यमा अखबारमा पनि छापिनेछ । यो त जान्दछौ— अन्त्यमा सबैले भन्नेछन्— अहो प्रभु तेरी लीला.... हजुरले नै सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ । दुःखबाट छुटाएर सबैलाई शान्तिधाममा लैजानुहुन्छ । यो पनि जादुगरी ठहरियो नि । उनीहरूको छ अल्पकालको जादुगरी । उहाँले त मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ, २१ जन्मको लागि । यस मन्मनाभवको जादूले तिमी लक्ष्मी-नारायण बन्छौ । जादूगर, रत्नागर यी सबै नाम शिव बाबाका हुन्, नकि ब्रह्मा बाबाका । यी सबै ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू पढ्छन् । पढेर फेरिपढाउँछन् । बाबा एकलैले कहाँ पढाउनुहुन्छ र । बाबाले तिमीहरूलाई सँग-सँगै पढाउनुहुन्छ, तिमी फेरि अरूलाई पढाउँछौ । बाबाले राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । उहाँ बाबा रचयिता हुनुहुन्छ, कृष्ण त रचना हुन् नि । वर्सा रचयिताबाट मिल्छ, रचनाबाट होइन । कृष्णबाट वर्सा मिल्दैन । विष्णुका दुई रूप यी लक्ष्मी-नारायण हुन् । बाल्यकालमा राधा-कृष्ण भनिन्छ । यो कुरा पनि पक्का याद गर । वृद्धहरूले पनि राम्रोसँग पढे भने उच्च पद पाउन सक्छन् । वृद्ध महिलाहरूको फेरि अलिकति ममत्व रहन्छ । आफ्नै रचनारूपी जालमा फँस्न पुग्छन् । कतिको याद आउन थाल्छ, उनीहरूबाट बुद्धियोग तोडेर एक बाबासँग जोड्नु— यसैमा मेहनत छ । जीवन छँदै मर्नु छ । बुद्धिमा एकचोटि तीर लाग्यो भने पुग्यो । फेरि युक्तिले चल्यो । यस्तो पनि होइन, कसैसँग कुराकानी नै नगरौं । ठीक छ, गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि सबैसँग कुराकानी गर । उनीहरूसँग पनि नाता राख । बाबा भन्नुहुन्छ— चेरिटी बिगिन्स एट होम । यदि नाता नै राखेनौ भने उनीहरूको उद्धार कसरी गछौं ? दुवैतर्फ कर्तव्य (तोड) निर्वाह गर्नु छ । बाबासँग सोध्छन्— विवाहमा जाऊ ? बाबाले भन्नुहुन्छ— जाऊ किन नजाने ? बाबा केवल भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, त्यसमाथि जित पायौ भने तिमी जगतजित बन्दछौ । निर्विकारी हुन्छन् नै सत्ययुगमा । योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— निर्विकारी बन । एक त यो पक्का गर— हामी शिवबाबाको पासमा बसेका छौ, शिवबाबाले हामीलाई ८४ जन्मको कहानी बताउनुहुन्छ । यो सृष्टि-चक्र घुमिरहन्छ । पहिले-पहिले सतोप्रधान देवी-देवताहरू आउँछन् फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तमोप्रधान बन्छन् । दुनियाँ पुरानो पतित बन्छ । आत्मा नै पतित छ नि । यहाँको कुनै चीजमा सार छैन । कहाँ सत्ययुगका फलफूल कहाँ यहाँका ! वहाँ कहिल्यै पनि अमिलो बासी चीज हुँदैन । तिमीले वहाँको साक्षात्कार पनि गरेका छौ । तिम्रो दिल हुन्छ— यो फलफूल लिएर जाऊ । तर यहाँ आएपछि त्यो हराइहाल्छ । यो सबै साक्षात्कार गराएर बाबाले बच्चाहरूको दिल बहलाउनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी बाबा, जसले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । यो शरीरद्वारा आत्माले पढ्छ, नकि शरीर । आत्मालाई शुद्ध अभिमान छ— मैले पनि यो वर्सा लिइरहेको छु, स्वर्गको मालिक बनिरहेको छु । स्वर्गमा त सबै जानेछन् तर सबैको नाम लक्ष्मी-नारायण त हुँदैन । वर्सा आत्माले पाउँछ । यो ज्ञान केवल बाबा बाहेक अरू कसैले दिन सक्दैन । यो त

युनिभर्सिटी हो, यसमा साना बच्चा, युवक सबैले पढ्छन् । यस्तो कलेज कहिले देखेका छौ ? उनीहरू मनुष्यबाट बेरिस्टर, डाक्टर आदि बन्छन् । यहाँ तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ ।

तिमी जान्दछौ— बाबा हाम्रा टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई साथमा लैजानुहुन्छ । फेरि हामी पढाइ अनुसार आएर सुखधाममा पद पाउँछौ । बाबाले त कहिल्यै पनि तिम्रो सत्ययुगलाई देख्दा पनि देख्नुहुन्न । शिवबाबाले सोध्नुहुन्छ— के मैले सत्ययुग देख्छु ? देख्न त शरीरद्वारा देखिन्छ, उहाँको आफ्नो शरीर छैन त्यसैले कसरी देख्ने ? यहाँ तिमी बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, देख्नुहुन्छ । यो सारा पुरानो दुनियाँ हो । शरीर बिना त केही देख्न सकिदैन । बाबाले भन्नुहुन्छ— मैले पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा आएर तिमीलाई पावन बनाउँछु । मैले स्वर्ग देख्दा पनि देखिदैन । यस्तो होइन, कसैको शरीरबाट लुकेर हेरेर आऊँ । होइन, पार्ट नै छैन । तिमीले कति नयाँ-नयाँ कुरा सुन्छौ । त्यसैले अब यो पुरानो दुनियाँसँग दिल लगाउनु छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— जति पावन बन्छौ उति उच्च पद मिल्छ । सारा यादको यात्राको बाजी छ । यात्रामा पनि मनुष्य पवित्र रहन्छन् फेरि जब फर्केर आउँछन् अनि अपवित्र बन्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ । जान्दछौ— हामी बेहदका बाबाबाट बेहद स्वर्गको वर्सा लिन्छौ । त्यसैले उहाँको श्रीमत्ता चल्नु छ । बाबाको यादले नै सतोप्रधान बन्नु छ । ६३ जन्मको खिया (कट) चढेको छ । त्यो यस जन्ममा उतार्नु छ, बाँकी कुनै कष्ट छैन । विष पिउने जुन भोक छ, त्यसलाई छोड्नु छ, त्यसको त ख्याल पनि नगर । बाबा भन्नुहुन्छ— यो विकारले गर्दा नै तिमी जन्म-जन्मान्तर दुःखी भएका हो । कुमारीहरूमाथि त धेरै दया आउँछ । सिनेमा हेर्न जानाले खराब हुन्छन्, यसबाट नै नर्कमा जान्छन् । कहिलेकाहीँ बाबाले कसैलाई भन्नुहुन्छ— हेर्नुमा केही हर्जा छैन, तर तिमीलाई देखेर अरू पनि जान थाल्नेछन् । यसैले तिमीलाई जानु छैन । यो हो भागीरथ । भाग्यशाली रथ हो नि जो निमित्त बनेका छन्— ड्रामामा आफ्नो रथ भाडामा दिने । तिमी सम्झन्छौ— बाबा यिनमा आउनुहुन्छ, यो हो हुसेनको घोडा । तिमी सबैलाई सुन्दर बनाउँछौ, बाबा स्वयम् सुन्दर हुनुहुन्छ तर रथ भने यो लिनुभएको छ । ड्रामामा यिनको पार्ट नै यस्तो छ । अब आत्माहरू जुन काला बनेका छन् तिनलाई सत्ययुगी गोरो बनाउनु छ । बाबा सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ वा ड्रामा ? ड्रामा । हो, फेरि त्यसमा जो पात्र छन् उनीहरूमा सर्वशक्तिमान् को हो ? शिवबाबा । र, फेरि रावण । आधाकल्प हुन्छ राम राज्य, आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य । घरी-घरी बाबालाई लेख्छन्— हामी बाबालाई याद गर्न भुल्छौ । उदास हुन्छौ । अरे तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन आएको छु, फेरि तिमी उदास किन हुन्छौ ! मेहनत त गर्नु छ । पवित्र बन्नु छ । यत्तिकै तिलक दिइन्छ र ? आफूले आफैँलाई राज तिलक दिन लायक बन्नु छ— ज्ञान र योगद्वारा । बाबालाई याद गर्दै गयौ भने तिमी स्वयम् तिलकको लायक बन्नेछौ । बुद्धिमा छ शिवबाबा हाम्रा मीठा बाबा, टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ । हामीलाई पनि धेरै मीठो बनाउनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ— हामी कृष्णपुरीमा अवश्य जानेछौ । हरेक ५ हजार वर्षपछि भारतवर्ष स्वर्ग अवश्य बन्नु छ । फेरि नर्क बन्छ । मनुष्यले सम्झन्छन्— धनवान् छौ, हाम्रो लागि स्वर्ग यहीं नै छ । गरीब नर्कमा छन् । तर यस्तो होइन । यो हो नै नर्क । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सिनेमा नर्कमा जाने बाटो हो, त्यसैले सिनेमा हेर्नु छैन । यादको यात्राबाट पावन बनेर उच्च पद लिनु छ, यस पुरानो दुनियाँसँग दिल लगाउनु छैन ।
- २) मनसा-वाचा-कर्मणा कसैलाई पनि दुःख दिनु छैन । सबैको कानमा मीठो-मीठो कुरा सुनाउनु छ, सबैलाई बाबाको याद दिलाउनु छ । बुद्धियोग एक बाबासँग जुटाउनु छ ।

वरदानः—

कुनै पनि विकराल समस्यालाई शीतल बनाउने सम्पूर्ण निश्चयबुद्धि भव

जसरी बाबामा निश्चय छ, त्यसरी नै स्वयंमा र ड्रामामा पनि सम्पूर्ण निश्चय हुनुपर्छ । स्वयंमा यदि कमजोरीको संकल्प उत्पन्न हुन्छ भने कमजोरीको संस्कार बन्नेछ । त्यसैले व्यर्थ संकल्परूपी कमजोरीका कीटाणु आफूभित्र प्रवेश हुन नदेऊ । साथसाथै जुन पनि ड्रामाको सीन देख्छौ, हलचलको सीनमा पनि कल्याणको अनुभव होस्, वातावरण हलचलको होस्, समस्या विकराल होस् तर सदा निश्चयबुद्धि विजयी बन्थ्यो भने विकराल समस्या पनि शीतल हुनेछ ।

स्लोगनः—

जसको बाबा र सेवासँग प्यार छ, उसलाई परिवारको प्यार स्वतः मिल्छ ।